

Življenje je lepo

Tedaj je opazil, da je po desni strani obraza krvav; tudi očal nima več – to mu bo, kratkovidnemu, v mraku in temi delalo težave. Za ublažitev bolečin si je roko obesil v zanko. Težko je bilo najti pot proti Doliču, a lahko izgubiti, saj so obledele markacije v brezpotju mnogih poti preredko posejane. V trdi temi je zapustil neko mulatjero, ker ni vedel, ali je prava (pa je bila!), prečil proti Šmarjetni glavi in sledil možicem nekega starega prehoda proti križišču poti na Doliču. V brezmesčni črnini se ni upal lotiti zadnje strmine, saj mu je vsak zdrs koraka povzročil peklenske bolečine. Ura je bila polnoč – prav nespodobno bi bilo trkati na vrata koč ob enih ali dveh zjutraj – in poiskal si je kamnito kotanjo, ki ga je vsaj malo zakrila pred mrzlim severnikom. Bilo je komaj nekaj stopinj nad ničlo. Drgetanje zares ogreje mišice. Vsake toliko ga je prebudil mraz, a pet minut tresenja ga je dovolj ogrelo za pol ure spanja ali več. Le šklepetanje zob mu ni bilo všeč. »Prihranil sem si stroške za reševanje, zdaj me bo pa doletel izdelek za nove plombe.« Na teh valovitih kotanjastih planjavah ni bilo nobenega signala, a mu je bilo vseeno. Da je iz stene, je sporočil že prej, ne tam ne tu pa mu ni mogel nihče pomagati. Hvaležno je pestoval bolečo roko, skrivnostno rešiteljico. Ni bilo prvič, da je kosa švistnila mimo njega, a prvič je bil vesel samo samega sebe, tega, da je ostal živ. Ko ga je nekoč zdavnaj nosil velik plaz, ga je pestila predvsem misel, skoraj slaba vest, kaj je storil svojim domačim. Med strelami v stenah nad Jezerskim spet, kako bodo njegovo ožgano telo prinesli na Češko koč družini, ki je tam smučala. Nekaj dni po rojstvu prvega vnuka se je zaplezal v zaledeneli steni Planjave in se že kar sprijaznil z mislijo, da se generacije menjajo – novi prihajajo, stari odhajajo – in da je to povsem naravno. Zdaj? Zdaj je ugotovil, da bi umrl predvsem samemu sebi. Samo to bi bilo res dokončno. Če bi roka popustila, bi umrl samo on, življenje drugih pa bi teklo naprej. »Življenje je lepo,« se mu je izklesalo iz duše, »zato ga je včasih treba objeti in se ne samo bojevati z njim.« Sključen v klobčič se je z obema rokama objel in čakal jutra. Noč je lepa in mirna, ker je vedel, da za njo pride dan. Potem bo šel v koč na zajtrk in naprej v – po svoje spet – prvi dan. ●

Med Matajurjem in Krnom

Matajur

Na Matajur se vzpenjam; opuščene planine male in razdrte stane za sabo puščam. Ko se sred zelene prostranosti ozrem, korak zastane.

Tam zadaj se obzorje širi; vzpenja nad njim visoka, drzna se postava. Pogled odvrnem, vendar ne pojenja nje čarna moč, z menoj se poigrava.

Na mehke trate, od pogačic zlate, me vabi Matajur k metuljem v svate in s pesmijo me kravjih zvoncev kliče.

Pod njim globoko spodaj pa vijuga zelenooke lepoticice struga. Še nisem v raju? Kam drugam me miče?

Krn

Ko štiporamo Matajur me nosi, pred željnimi očmi se Krn dviguje, občudovanje terja, nič ne prosi, izziva, s strmim vrhom zapeljuje.

V nebo kipijo skale, da junaka prezreti ni mogoče, ko ponosno občudovalce, osvajalce čaka, med njimi mnog si briše čelo rosno.

Za krono poskrbijo mu meglice, oblaki mu rosijo belo lice, njegov odmev se s krikom orla brati.

Pogled v oči zelene hladne Soče shladi pregreto glavo, srce vroče, a misli nanj ne more mi pregnati.

Mojca Luštrek